

телектуални, отколкото комерсиални цели (напр. да се съборят бариерите, които разделят изящните изкуства, декоративните изкуства и архитектурата). Работата на Алкимия се състои повече в това да създава "предложения", отколкото функционални предмети, като следователно те се противопоставят фундаментално на предписанията на рационализма.

Алкимия критикува рационализма за неговия прекален догматизъм. Посредством играта със символи и декорация групата желае да възвърне на дизайна живия и спонтанен характер, който според тях е задушен от претенциите за сериозност и стерилността на модерния дизайн. Групата отрича консерватизма, който триумфално се завръща при мебелите, и проповядва употребата на нови материали, докато промишлениците, все още в клопката на финансовите трудности, подтикват обратното – възвръщането към традиционни материали. Всяка идея за функцията бива изоставена в полза на заемките от попкултурата и историческите стилове.

През 1970 г. Еторе Сотсас е първият представител на италианския антидизайн. Неговите творби се налагат и в средата на десетилетието той вече е считан от младата генерация за майстора на антидизайна. През 1978 г. той сътрудничи със Студио "Алкимия". От тази дата нататък, неговите творби утвърждават най-общо компактните и ъгловати линии, ярките тонове и заемките от историческите стилове. В по-късните му творби от периода Мемфис той

ще трябва да възприеме един по-зооморфен маниер и да предпочита мотиви, инспирирани от попарта.

3. ЗАРАЖДАНЕ НА ПОСТМОДЕРНА В САЩ

Както става с по-голямата част от стилистичните движения, постмодернизмът се появява в архитектурата, преди да завземе декоративните изкуства. Този стил се формира на базата на отхвърлянето на модернизма, който преобладава през 60-те години, но трябва да изчака края на следващото десетилетие, за да се утвърди като едно значително течение. През 1977 г. Чарлз Дженкс пише в "Езикът на постмодерната архитектура": "За щастие можем да посочим точната дата на смъртта на модерната архитектура. Тя умря в Сейнт Луис, Мисури, на 15 юли 1972 г." Тук той прави намек за разрушаването на модерните небостъргачи на Пруит-Ай-го, построени само двадесет години по-рано. Дженкс критикува остро градските пейзажи, образувани от високите бетонни блокове, които квалифицира като "идиотски кутии".

Постмодернът е в основата си едно явление от началото на 80-те години, но в лицето на Робърт Вентури можем да видим един от неговите пионери. В средата на 60-те години в своята книга, наречена "Сложност и противоречия в архитектурата", той обявява нуждата от създаването на "елементи, не чисти, а хибридни... надарени с една виталност, която ги отклонява от очевидното

Портрет на Еторе Сотсас

Портрет на архитектурния колектив Робърт Вентури и Дениз Скот-Браун